

POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

w sprawie **D. K., J. Ś., R. B. i A. W.**

oskarżonych z art. 231 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w B. w sprawie IX K [...]

w przedmiocie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na
dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosek pozostawić bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Wniosek o przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. jest niezasadny, a w zasadzie bezprzedmiotowy. Faktem jest, iż w tej samej sprawie, choć na etapie wcześniejszym, tj. kontroli pierwszego zażalenia A.K. na postanowienie o umorzeniu śledztwa, Sąd Najwyższy zdecydował w trybie art. 37 k.p.k. o przekazanie sprawy wszczętej zażaleniem do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W. (postanowienie z dnia 13 marca 2014 r., IV KO 13/14). Kierując się wywodami zawartymi w tym postanowieniu Sądu Najwyższego, obecnie właściwy miejscowo i rzeczowo Sąd Rejonowy w B. zwrócił się o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k.

sprawy wszczętej subsydiarnym aktem oskarżenia wyznaczonemu wtedy sądowi, tj. Sądowi Rejonowemu w W.

Nie kwestionując zawartej w postanowieniu argumentacji mającej przekonywać co do konieczności przekazania sprawy w trybie art. 37 k.p.k., stwierdzić na wstępie należy, że w trybie tym może zostać przekazana sprawa, a więc postępowanie karne wszczęte przez uprawniony podmiot i we właściwej – wymaganej prawem – formie. Tymczasem akta sprawy nie dają na obecnym etapie prawa do stwierdzenia, iż takie postępowanie zostało skutecznie wszczęte, a to oznacza, że nie ma przesłanek do stwierdzenia, iż od strony procesowej w ogóle istnieje „sprawa”. Otóż zawiadomienie o treści postanowienia o powtórnym umorzeniu postępowania karnego zostało doręczone A.K. w dniu 10 października 2014 r. (k. 260 akt prokuratorskich 1 Ds. [...]). Termin miesiąca, wskazany w art. 55 § 1 k.p.k., kończył swój bieg w dniu 10 listopada 2014 r. (termin prekluzyjny), co oznacza, iż przed jego upływem do właściwego sądu winno zostać złożone przez osobę uprawnioną – co najmniej, jeśli nie ma ona środków na ustanowienie pełnomocnika – pismo wskazujące na wolę oskarżenia określonych osób, co do których prokurator nie wniósł aktu oskarżenia publicznego. Takie pismo spowoduje wówczas zachowanie terminu prekluzyjnego, a ewentualne uchybienia formalne winny być wówczas przedmiotem postępowania w trybie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 55 § 2 i w zw. z art. 332 i art. 323 § 1 k.p.k. (por. np. wyrok SN z dnia 15 maja 2014 r., IV KK 2/14, OSNKW 2014, z. 12, poz. 89). Akta sprawy nie zawierają natomiast żadnego dowodu, iż takie pismo w terminie wpłynęło. Pełnomocnik wyznaczony z urzędu (pismo Dziekana ORA w B. z dnia 22 grudnia 2014 r. – nadesłane faksem do Sądu Najwyższego) sporządził i wniósł subsydiarny akt oskarżenia w dniu 21 stycznia 2015 r., a więc już po terminie wskazanym w art. 55 § 1 k.p.k. Skoro w aktach sprawy nie ma dowodu na zachowanie terminu wskazanego w art. 55 § 1 k.p.k., to oznacza to w obecnym układzie, iż nie wniesiono skutecznie tego aktu oskarżenia, a zatem, nie wszczęto także postępowania karnego w przedmiocie odpowiedzialności osób, które zostały wskazane w „akcie oskarżenia” jako oskarżeni. Rzeczą właściwego sądu będzie zatem podjęciem właściwej decyzji kończącej ten etap postępowania karnego (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.), chyba że poza aktami sprawy znajduje się pismo procesowe uprawnionej osoby dowodzące

zachowania terminu z art. 55 § 1 k.p.k. (czego Sąd Najwyższy jednak nie może domniemywać, uznając, iż akta sprawy są prowadzone z należytą starannością i zawierają wszystkie pisma procesowe, zwłaszcza wówczas, gdy są przekazywane najwyższej instancji sądowej). Skoro zatem obecnie nie ma dowodu na skuteczne procesowo wszczęcie postępowania karnego, a zatem nie ma sprawy, która miałaby być merytorycznie procedowana w trybie art. 37 k.p.k. , to właściwą formułą rozstrzygnięcia jest pozostawienie wniosku bez rozpoznania, jako bezprzedmiotowego.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

[l.n]